

[Kai Moltke.]

nye muligheder for at skabe rigdomme ligger Danmark nærmest i omegnen af Esbjerg, men så læser man til sin store overraskelse, at meningen er, at olien og gassen skal bringes ned til et hollandsk olieraffineri, når man endelig når op på topproduktion; her skal den bearbejdes. Jeg kan umuligt tænke mig, at sådanne dispositioner uden mødalternativ skulle kunne medføre en egentlig forbedring af betalingsbalancen. Hvorfor har man ikke ind i oliediskussionen fået egnsudvikling og egnspolitik og sagt, at det naturlige ville være, at man i forbindelse med olieplanerne opførte et nyt olieraffineri så nær ved kilderne som muligt, og at det placeredes i Esbjergområdet? Noget sådant ville jeg ikke tro at den socialdemokratiske ordfører eller regeringens fiskeriminister vil lide skade ved at tage med i overvejelserne, i særdeleshed da de begge er opstillet i denne by.

Lidt mere fantasi kunne undertiden give et mere levende billede og være med til at lægge frem, hvad det er, befolkningen ønsker i den fremtidige politik, for det er til syvende og sidst det, der er afgørende. Det er jo ikke folketinget, der i denne afslutningsdebat om tillægsbevillingslovsforslaget skal give regeringen karakter. Det er de menige vælgere, og derfor ville det være klogt, om man koncentrerede sig om, hvad de vil gøre.

Der er en række andre interessante sager i forbindelse med betalingsbalancen. Det har i og for sig været et mærkeligt spil poker, der er spillet med en hel række sammenhængende love her på det sidste, det, man kalder omfordelingen af statens og kommunernes udgifter. Lad mig lige sige, at hvis man f. eks. lader kommunen betale halvdelen af boligsikringen i stedet for en tredjedel, så staten slipper for noget af det, den hidtil har betalt, er dette ikke nogen fundamental ændring i det offentlige udgifter. Det er uheldigt, fordi kommunerne i forvejen er ringe stillet. Men at påstå, at en sådan omlægning skulle hjælpe på betalingsbalancen, når den faktisk tvinger en række kommuner til at fortsætte med at optage lån i udlandet i stedet for at få pengene fra kasseoverskuddet, vil jeg anse for temmelig horribelt.

Så vil jeg endelig i al almindelighed sige — jeg må jo fatte mig i korthed — at hvis

man kunne få hamret ind i hjernen, at udskydning af sociale udgifter betyder en fordyrelse i fremtiden, gør det hele mere kostbart, så tror jeg, det ville være en passende rettesnor for, hvad den nye „støvsugerbande“ ikke skal røre ved i den tid, som kommer. Jeg synes i alle tilfælde, vi har haft uheldige indgreb nok.

Jeg vil næsten sige, at det værste, vi har haft i denne samling, er de perspektiver eller mangel på perspektiver, som har plaget hele politikken på boligområdet. I 1966 var man enig om at foretage en saglig vurdering af, hvad boligerne var værd, og det skulle muliggøre en frigørelse af huslejeafståttelsen, når samtidig renten var bragt ned og efterspørgslen dækket, så man ikke blev stillet over for nye prisstigninger. Hvilket perspektiv er man så nået til i dag? Man er nået til nøjagtig det modsatte. Vi har fået en udvikling, som tyder på, at nyopførte lejligheder snart vil koste en 25.000-30.000, måske 40.000 kr. om året. Så bliver man pludselig konfronteret med, at der ikke blot er noget, som hedder indkomstpolitik, men også noget, der hedder udgiftspolitik, nemlig de udgifter, som landets borgere nødvendigvis må have dækket. Det forekommer mig ærligt talt, at begrebet vismænd virkelig devalueres, når de nu kommer med, at den eneste løsning nu som før kun er, at vi skal have udligning ved, at de lavere huslejer skal stige og nærme sig niveauet for nybyggeriet.

Hvis en sådan politik praktiseres, kan jeg roligt garantere for, at den vil sætte sine indkomstpolitiske spor. Vi så for nylig i en række af Københavns forstæder, hvordan huslejen af beboerindtægten allerede havde nået de 40 pct. Yderligere eksperimenter i denne retning kan kun have til følge, at trykket for en højere, også reelt højere, indtægt vil sætte ind, og de, som til syvende og sidst vil komme til at betale regningen, er arbejdsgiverne, for så vidt som de ikke kan styrte hele udgiften over på lønmødtagerne. Det er ganske givet, at man ikke i det lange løb kan betale mellem 40 og 50 pct. i skat og så 40 pct. i husleje. Så tror jeg ærligt talt, at man bliver nødt til at afskrive den betegnelse, som hedder velfærdssamfundet, og jeg har da ikke hørt forslag i den retning fra regeringspartiernes side.

Ja men hvordan undgå, at det går i denne retning? Ja, det kan man vel kun gøre ved